

groene dreven, gladjes en netjes, stil en intiem; alles wat ge wilt, maar hier kunnen wij niet aarden, al is de golf ook nog zoo blauw, de lucht ook nog zoo zacht, de kleuren nog zoo schitterend en rijk en Oostersch! Maar daar draait de koetsier (ge moest toch ergens heenrijden!) zich om en vertelt u, o zoo naïef en goedmoedig al wat hij denkt dat ge graag weten wilt van zijn mooie Napels, „il piu bel paese del mondo” zooals hij zegt, zonder in 't minst te vermoeden dat ge er 't allerliefst meteen weer uit zoudt rijden. — Neen naar 't hotel! ge hebt vandaag genoeg van al die drukte en zon en licht! — Dat kan de *signore* of *signora* niet meenen; voor twee lire zal hij

Gezicht op den golf.

u naar 't paleis van *Capo di Monte* of naar 't *Campo Santo* (kerkhof) rijden. Zijt ge eene *signora* en verstaat ge zijn taal, dan eindigt ge zeker met hartelijk te lachen als hij zich omkeerende en vriendschappelijk zich naar u toebugende beweert dat 't niet mogelijk is dat eene *signora cosi carina* of *simpatica* (zulk een knappe of sympatieke dame) zulk een *cattivo cuore* (slecht hart) heeft en hun niet een paar lire wil laten verdienen. — Wat, zegt ge, denk je dat ik hier kom om de dooden te zien, ik heb geen plezier in het *Campo Santo*! — „Maar denkt de *signora* dan, omdat zij *bella e giovane* (= jong en mooi) is (o de bewonderende blik als 't werkelijk zoo is, of de vriendelijke glimlach als 't maar als complimentje dienst doet) dat zij ook niet ééns zal moeten